

Το μάθημα

Σήκω να φύγουμε. Ετούτο το διάφωτο
βράδυ πέφτει το φως μαλακό απέναντι
στον ανθισμένο φράχτη. Σήκω να φύγουμε.
Αν φύγουμε τώρα, θάχουμε πάρει μαζί μας
μια χαρούμενη εικόνα απ'ό,τι αγαπήσαμε.
Ο πόνος του χωρισμού θα γίνει μέσα μας
ρίζα ονείρου. Και τόνειρο δεν φοβάται δόντι θανάτου.

Πού να πάμε να φύγουμε; Τάχα δεν ξέρεις,
πως ίδια παντού και χειρότερα; Ποιά δέντρα;
Τσιμέντο κι ατσάλι. Πού να βρεις ν'αγαπήσεις;
Πρέπει νάχεις τύχη να βρεις καρδιά ανοιχτή
και κεφάλι ξυπνό να μιλήσεις. Άκου:
Ν'αρνηθούμε τον κόσμο, δε γίνεται.
Ετούτος ο κόσμος είναι δικός μας κι αντέχει ακόμη.

Ετούτος ο κόσμος που ζούμε αντέχει ακόμη,
αλλά όχι πολύ. Και χρέος μας είναι
πριν η μπόχα μάς πνίξει να κάμουμε κάτι.
Είναι κι άλλοι που σκέφτονται. Κι άλλοι
που θέλουν να ζήσουν. Θέλουν όλοι να ζήσουν.
Το πρόβλημα είναι, πως δε νιώθουν καθόλου
ποιοί για που μας τραβάνε. Πού είναι η αγάπη;

Δέκα χιλιάδες πόδια ψηλά. Αυτό,
που κάτω μας βλέπεις, είναι η γη μας. Κοίτα
τι έχουνε κάμει τα χέρια τανθρώπου. Σπίτια παντού,
πόλεις, γεφύρια και δρόμοι. Κοίτα ετούτη
την πολύχρωμη γη. Κοίτα τους κήπους.
Μπορείς να κάμεις αγάπη παντού. Μπορείς
να χαρείς κι όπου θές να πάς, να φάς, να πλαγιάσεις.

Έτσι σου λένε, αλλά έτσι δεν είναι.
Η αλήθεια μισή. Τα σπίτια που βλέπεις
δεν τα χαίρονται όλοι. Οι πόλεις αμπριά και παγίδες.
Τα γεφύρια που βλέπεις δν ενώνουνε πάντα.

Σ'όποιους βίζες και χρήματα, ολάνοιχτοι οι δρόμοι.
Σπίτι δεν έχεις, αν δεν έχεις κλειδί. Μάθε
να σκέφτεσαι. Γύρνα το νού σου στην πράξη.

Σε τούτες τις πόλεις δεν έχουν τα ίδια
δικαιώματα οι ξένοι. Σε τούτες τις πόλεις
κυνηγιούνται όσοι δε βρίσκουν δουλειά.
Σε τούτες τις πόλεις είναι βάρος οι γέροι.
Σε τούτες τις πόλεις δε μπορείς να βρείς καλοσύνη.
Σε τούτες τις πόλεις μπορείς να ζήσεις μόνο,
αν άλλοι μπορούν να τραβήξουν απο σένα παρά.

Σήκω να φύγουμε. Πρέπει να κάμουμε κάτι.
Δεν είπα να φύγουμε, να κλειστούμε
στο γυάλινο πύργο μας. Θα είναι χειρότερα.
Είπα μόνο ν'αλλάξουμε θέση. Και σκέψη.
Ακόμα καιρός. Έχουμε μέσα μας δύναμη.
Να λατρεύεις τα φίδια από φόβο, πάει πολύ.
Το φόβο τον κάμανε όργανο. Σκέψου: Ποιός μας φοβίζει;

Ας αλλάξουμε γωνιά παρατήρησης.
Αυτό που γινότανε αιώνες δεν μπορεί
να γίνεται αιώνια. Άλλοτε είταν μεγάλη η γη
και κοντή η ματιά μας. Τώρα μίκρυνε η γη. Ο άντρας
που είδες εχθές στο λονδίνο, θα είναι το βράδυ στο Τόκιο.
Η γυναίκα που φίλησε, στην Κοπεγχάγη, την αυγή
τα μαλλιά σου, αύριο θα είναι στην σκλαβωμένη Χιλή.

Εμπρός, αδερφοί μου, να πάρουμε πίσω, εμπρός,
τη φωτιά και το φώς στα αμώμητα χέρια μας.
Ο Προμηθέας αγνόησε θεούς και τυράννους
και μας τά δωσε , για να γίνουμε ελεύθεροι.
Το κράτος κι η βία τον κάρφωσαν στον Καύκασο.
Χορός νηρηίδωνν χόρεψαν μπροστά του με πρόκληση
ενώ ο γύπας του ξέσκιζε τα σώφρονα σπλάχνα του.

Ζήνωνα, σοφέ ελεάτη, δωσ' στους ανθρώπους τη δύναμη
να φτύσουν στα μούτρα φόβο και τύραννο.

Εκείνοι που ξέρουν ποιός είσουν, πολύ σ'αγαπάνε.
Τέτοιους δασκάλους χρειαζόμαστε. Ντροπή να λέμε
δασκάλους εκείνους που τρέμουν και σκύφτουνε.
Πρέπει να ρίξουμε φως. Να τους τρομάξουμε
με το φως της αλήθειας μέσα στα άντρα τους.

Μαλακοκέφαλοι, διεστραμμένα ανθρωπάκια,
βδελυροί και κερδοφόρονες παραμονεύουν τη λεία τους.
Θα μας σκοτώσουν, για να εισπράξουν αργύρια.
Γουλλίζουν στη μάντρα τους. Θα μας κολλήσουν
τη λύσσα τους.
Μακάρι να στερφέψει των γυναικών μας η μήτρα
και ν'αστοχήσει το σπέρμα μας, προτού φέρουμε,
με ερωτική τρυφερότητα, στον κόσμο τη φύτρα μας.

Κοιτάτε το χρυσορόδινο φώς που χαϊδεύει
της γης μας τα υπερήφανα κάρηνα. Φωτολάμπουν οι κορυφές
εμπρεπείς και γαλήνιες. Διαβιγλίζουν, έξω ωραία
και μέσα τους πλούσια. Αγαπημένες εστίες
αγάπης και πνεύματος, πατέρων μας ηλιοκέφαλα σύμβολα.
Πώς να σιωπήσουμε τις ντροπές των αδιάντροπων
που εξοντώνουν με φωτιά και με φως το κορμί και
το πνεύμα μας ;